

PER A LES MARES

Les "denticines"

Sota el desig, o potser millor sota el pretext de facilitar la dentició, hi ha en el comerç un gran nombre de preparacions anomenades «denticines». Des del punt de vista mèdic, anem a parlar d'elles no precisament recomanant-les. Contràriament al que creuen moltes mares, les denticines no són pas necessàries, perquè la dentició es desenrotlla normalment. Això no és tot; no solament no són necessàries, sino que les més de les vegades són nocives.

La dentició, contràriament al que hom creu molt sovint, és un procés de l'evolució corporal que normalment gairebé sempre es desenrotlla sense cap mena de trastorn. Totes les temudes complicacions de la dentició, són pura fantasia. Qui cregui aquest concepte (que la medicina actual aguanta amb proves ben paleses), comprendrà que és suficient per a desterrar l'ús i abus exagerat de les denticines.

Si la dentició no reporta cap perill, la millor manera de garantir la seva evolució normal, serà no actuant de cap manera, i sobretot no administrant a l'infant cap mena de medicament, el qual, no essent-li necessari, més aviat l'espantarà. Es diu molt sovint que de medicines cal prendre'n quant menys millor. Estem d'acord; cal donar i prendre només les necessàries. Però aquesta mesura de prudència s'oblida quan es tracta del fill, i pel que es refereix a la dentició. Algú hi haurà que dirà que més val prevenir que curar, però aquesta frase brillant, si és una veritat digna de tenir-la esculpida arreu, ho és afegint-hi que «si el prevenir un mal exposa a més perills que el no prevenir-lo». Si afegim que en aquest cas concret es vol prevenir un mal imaginari, tindrem patent tota la fallàcia d'aquest tan estes perjudici.

Totes les denticines que existeixen en el comerç, sigui quina sigui la forma en la qual es presenten (xarops, pòlvors, paperetes, etc.), poden dividir-se en dos grups: un d'ells consisteix en productes, gairebé sempre de forma líquida, els quals no han d'ésser presos per l'infant. Són d'ús extern, i van destinats a servir per a fer tocs en les genives de l'infant que està dentant.

L'altre grup, el més nombros, és per a ús intern. L'infant pren la denticina, com prendria una altra medicina. Per sentit comú, ja es comprèn que aquest grup és el que enclou les denticines més perilloses. Gairebé totes estan constituïdes per substàncies purgants. Aquestes denticines, a força de repetir-ne l'administració, sostenen un estat més o menys diarreic que demostra l'estat d'irritació en que es troba el budell sota la seva acció. A voltes acaben produint veritables colitis amb sang i pus en les deposicions.

Hi ha mares que no donen cap denticina al seu infant, però el purquen molt sovint. Els resultats poden ésser tan desastrosos com en les denticines.

Després del susdit, ja es comprendrà que no hem de recomanar de cap forma les denticines. I voldríem que aquest concepte, s'encomanés a tots. Ja heu pogut constatar el nostre judici: no solament no són necessàries les denticines, sinó que sovint són nocives. Sobretot les formes que cal ingerir, les quals pren l'infant, han d'ésser del tot eliminades.

Les formes destinades a les genives solament, no són tan perilloses com les altres. Són a base d'algunes substàncies calmants, que usades quan sigui necessari i amb una gran prudència, fins poden arribar a ésser útils. Mai, però, no han d'usar-se sistemàticament, puix que el nombre d'infants que realment sofreix per la sortida de les dents, està molt per sota del que pensen moltes mares.

HIGIA